

„Сега прѣдъ Васъ радостно затуптѣха сърдцата ни, защото виждаме живъ автора на нашия народенъ идеалъ, който така страшно биде осуетенъ.

„Ала намъ сега се чини повече отъ всѣки пжтъ, че той, когато и да е, ще се сблдне, ние вѣрваме въ него, той за насъ е живъ, както е живъ и дълбоко врѣзанъ въ благороднитѣ сърдца и споменътъ за Васъ, благородний графе.

„Слѣдъ двадесетъ и петъ годишна раздѣла, ние съ възхищение Ви виждаме все такъвъ бодръ и прѣизпълненъ съ най-приятелски чувства къмъ цѣлокупното българско племе, какъвто бѣхте и тогава, когато тѣй мъжки и тѣй вѣщо се борихте, за да спасите България цѣла, нераздвоена нито духовно, нито политически.

„И Вие не сте се излѣгали, когато сте чертали границитѣ на нашата народна цѣлокупность, защото тя стои сега още, слѣдъ толкова тежки изпитания, на които отъ вси страни бидохме подлагани, и ние, като българи, твърдо отстоявахме въ борбата за народния ни идеалъ, тъкмо, какъвто ние го бѣхте схванали.

„Въ своето отчаяние прѣдъ човѣшката неправда, ние, наистина скланяхме да прѣгърнемъ и онѣзи малки правдини, които европейскитѣ сили ни отредиха на св. Стефанския договоръ, но за злощастие, и тия правдини останаха праздни обѣщания.

„И като нѣма изходъ отъ тежкия и несносенъ гнетъ, подъ който стенемъ, въ нашата родина сега се готви страшна отчаяна борба, която, може би, ще хвърли въ пламъци цѣла Македония и Одринско и ще ги прѣобърне въ грозни пепелища. . . .

„Убѣдени сме, свѣтлий графе, че Вие най-добрѣ ни разбирате и че духомъ сте съ насъ.